

Grethe Philip: Først vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til enkelte af socialministerens ændringsforslag.

I det oprindelige lovforslag var der nogle bestemmelser, som trak i retning af at udvide børneværnets kompetence og ansvarsområde i relation til socialudvalgene. Heri er der nu sket visse ændringer, der vil gøre bestemmelserne både mere praktisk realisable og klare.

Jeg mener, at det er rigtigt, når det ifølge ændringsforslag nr. 1 til § 2 gøres klart, at vel skal børne- og ungdomsværnet være initiativtageren til, at vigtige opgaver tages op, men selve bevillingsretten til at oprette og drive de fornødne børneinstitutioner ligger hos kommunen, hvem det i konsekvens heraf også er pålagt at sikre tilstedeværelsen af de pågældende institutioner.

Også børneværnenes adgang til at yde økonomisk støtte til familier med børn er nu nærmere præciseret ved ændringsforslag nr. 11 til § 27. Forslaget om børneværnenes kompetence på dette område kan siges at ligge meget nær de nugældende bestemmelser. Men lovgivningen er åbenbart blevet fortolket ret forskelligt i de forskellige kommuner, og jeg anser det derfor for at være en fordel, at vi nu er nået frem til en klar formulering vedrørende børneværnets adgang til selvstændigt at træffe dispositioner af økonomisk art. Samtidig sikrer man, at socialudvalget altid holdes orienteret om den økonomiske hjælp, der ydes gennem børneværnet. Som reglerne nu er udformet, tror jeg, at bekymringerne for, at der skulle blive tillagt børneværnet en for stor magt, vil falde bort.

Lovforslagets § 7 ændres nu, således at både det økonomiske og det pædagogiske nævn opretholdes. Det er mit indtryk, at de to nævn har arbejdet godt og været stærkt medvirkende til, at der er sket så meget på dette område i de senere år. Fra flere sider har der været udtrykt ønske om, at nævnene kunne fortsætte. Det gør de nu, og vi må så håbe, at den overlapning, som man i det oprindelige forslag ville søge at undgå ved at slå nævnene sammen, på anden måde kan hindres ved tilrettelæggelsen af nævnenes arbejde, eventuelt ved afholdelse af fællesmøder, hvor det er hensigtsmæssigt for sagens hurtige behandling.

Aldersgrænsen for medlemmer af børne-

og ungdomsværnene udgår. Meget kan tale for, at der netop i børneværnene, hvor der er behov for en så nær indføling med ungdommens problemer og tankebaner, er brug for aldersgrænser for medlemmer af nævnene. Det almindelige er vel, at den umiddelbare forståelse for ungdommen aftager med alderen, men man ser jo af og til eksempler på, at den kan bevares højt op i årene; man må så håbe, nu da der ingen aldersgrænse fastsættes i loven, at man ved valg af medlemmer kun undtagelsesvis, når særlige forhold gør sig gældende, vil indvælge mere aldersstegne medlemmer.

Ved ændringsforslag nr. 12 til § 30 sikres det nu, at forældrene på det tidligst mulige tidspunkt af en sag, der kan indebære mulighed for tvangsmæssigt indgreb, gøres opmærksom på deres ret til at søge bistand hos tredjemand. Forældrene vil ofte i realiteten være den svage part under disse forhandlinger, og det må være rimeligt, at der ikke alene gives dem adgang til at søge støtte udefra, men at de også bliver gjort opmærksom på denne adgang. Spørgsmålet er så, om det er nok, eller om man desuden ved fjernelsessager burde kunne yde sagførerhjælp. Jeg rejste problemet ved første behandling, og ministeren svarede imødekommende.

Det er senere blevet oplyst for udvalget, at der i nær fremtid vil blive nedsat et udvalg under justitsministeriet, der på bredere basis skal undersøge spørgsmålet om tilkendelse af sagsomkostninger ved administrative nævn. Jeg skal under hensyn hertil nøjes med at sige, at jeg håber, man under disse overvejelser vil tage i betragtning, at fjernelse af et barn fra dets hjem imod forældrenes ønske vel er et af de største indgreb, der overhovedet kan foretages over for en familie. Det kan derfor meget vel tænkes, at der bør ydes borgerne en større beskyttelse i disse sager end i sager, der vedrører rent økonomiske spørgsmål, f. eks. af skattemæssig eller anden art.

Vi har i udvalget indgående drøftet spørgsmålet om anbringelse af børn i privat dagpleje mod betaling. Jeg forstår, at der både fra de forebyggende institutioners og fra børneværnenes side hersker store betænkeligheder ved øget anbringelse i privat dagpleje. I betragtning af det store og stærkt stigende behov, der er for anbringelse af